

til at vende tilbage til disse Spørgsmaal, naar der i en nærmere eller fjernere, jeg haaber i en nærmere Fremtid maatte blive Spørgsmaal om en Dindring mere i det Store af hele vort Retsvesen, idet denne formentlig ogsaa vil komme til at berøre, hvad der skaar i Forbindelse med det hele Thinglæsningsvesen. Da vil Spørgsmaalet absolut maatte komme frem igjen, og jeg nærer da, som jeg sagte, Haab om, at den Anstalt, som Lovforslaget vedkjender sig, skal seie, selv om den skulde falde ved denne Leilighed. Naar jeg saaledes har udtalt mig sikkre Tro i denne Henseende, kan jeg dog ikke undlade noget nærmere at paavise, hvorfor jeg anser Lovforslagets Bestemmelser for at være de rigtige, og de Forslag, der ere stillede, og som have havt det ærede Medlem for Soro Amts 2den Valgkreds til Drøfter, for ikke at være rigtige. Jeg maa da ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Ch. Rimestad) hævde, at det i og for sig er det Naturlige, at Virkningen af Thinglæsningen indtræder fra Thinglæsningsdagen og ikke fra den Dato, da det paagældende Skjød eller Pantebrev er udstedt. Jeg skal vel vogte mig for her at komme ind paa en juridisk Underjøgelse i denne Henseende; men jeg tror, at nogle saa Ord ville kunne gjøre dette Forhold mere begribeligt for ærede Medlemmer, selv om de ikke medbringe nogen særegen juridisk Dannelse. De Herier vide, at man i disse Forhold skelner imellem, hvad man pleier at kalde en personlig og en tinglig Ret. Naar man har faaet underskrevet et Dokument, saa har man derved erhvervet en personlig Ret mod Medkontrahenten, man har erhvervet en personlig Ret ligeoverfor den Mand, der har solgt eller pantsat sin Eiendom, og som har underskrevet Kjøbekontrakten, Skjødet eller Pantebrevet; men det, hvorom der her er Spørgsmaal, er, hvad der skal fordras, for at Kjøberen eller Pantekreditor kan erhverve, hvad man kalder en tinglig Ret, det vil med andre Ord sige, for at han kan erhverve en Ret, som kan gjøres gjældende ikke blot imod hans Medkontrahent, men imod Alle, mod Trediemand. Nu har man i vor Lovgivning erkjendt, at naar der var Spørgsmaal om at erhverve Rettigheder, som skulle

kunne gjøres gjældende mod Alle, mod Trediemand, saa kan man ikke blive staaende ved den Retsforhandling, der finder Sted mellem de to Personer indbyrdes; man kan ikke blive staaende ved det Dokument, det oprettes mellem disse to Personer, og som Trediemand eller Publikum til Almindelighed muligens slet ikke saa noget Kjendskab til. Derfor har man naturligen opstillet den Regel, at der skal finde en Kundgjørelse Sted for Trediemands Skyld; det skal om jeg maa bruge det Udtryk, indbrændes paa den paagældende faste Eiendoms Folio i Pantebøgerne, at den og den Handel har fundet Sted om den Eiendom; derved har man gjort det muligt for Trediemand at skaffe sig Kundskab om det saaledes Paasjerede, saa bliver han nødt til at respektere den Handel, der er sluttet imellem de to enkelte Personer angaaende denne Eiendom. Men deraf synes ogsaa naturligen at maatte følge, at Retsvirkningen i Forhold til Trediemand først kan eller bør indtræde fra det Tidspunkt, da det overhovedet er bragt frem til Trediemands Kundskab, at denne Retshandel har fundet Sted; det vil med andre Ord sige, at den fulde Retsvirkning i dette Forhold ligger over for Trediemand, først kan indtræde fra Thinglæsningsdagen. Naar man betragter Sagen ganske udelst af, hvorledes Forholdet hidtil har udviklet sig, maa man dog erkjende, at det er meget urimeligt, at Retsvirkningen for Trediemand af Noget, hvorom han først faaar Kundskab ved Thinglæsningen, skal, naar denne Thinglæsning finder Sted inden disse Friste, føres tilbage i Tiden saaledes, at han kan tvinges til at respektere Noget, der er sket lang Tid, forinden overhovedet Sagen blev bragt til hans Kundskab. Saaledes er imidlertid den nugældende Retsstilstand, og den medfører, at en Mand, der af en Anden opfordres til at kjøbe hans Eiendom, eller til at laane ham Penge mod Pant i hans Eiendom, og som, før end han indlader sig derpaa, meget forsigtig gaar hen og undersøger Pantebøgerne for at komme til Kundskab om, hvorvidt der i dem skulde findes Noget om, at der var disponeret i Forveien over denne Eiendom, og som, efterat han har skaffet sig Sikkerhed for, at der ikke i Pante-